Rendet!

A Lipótvárosi Társaskör háromszázezres kártya-tragikomédiája után halálba kergetett egy honvédőrnagyot egy másik kártyapartie, amelyet ezuttal a Semmelweiss-utcában játszottak, az Országos Kaszinóban. A honvédőrnagy neve *Zachár* Pál, tulajdonosa volt a Lipót-rendnek is, hazajött a frontról, kártyázott, leadta, amije volt, azonkivül is még adós maradt tizenháromezer koronával. A nyerő egy fiatal munkapárti képviselő volt. Az őrnagy nem tudott fizetni, a munkapárti képviselő nem akart várni, erre az őrnagy elutazott és agyonlőtte magát. Ez történt.

Mondhatnánk most pedig közhelyeket a kártyáról, de kinevetne egész Pest, mert egész Pest kártyázik, mindenki, a huszéves Agrárbank-gyakornok és a Lipót-rendes őrnagy egyformán. A kártya ellen prédikálni egy olyan társadalomban, amely megveszik a kártyáért és a kártyától — ez végleg reménytelen valami, egy hősies, de céltalan naivitás. A hadikereső nyerekedésének fölöslegét, a frontról hazaért tiszt a megtakaritott gázsiját, iró és szinész a honoráriumát, a gentleman a becsületét, a sikkasztó a sikkasztását teszi fel a kártyára. Szó, józan ész érve itt mitsem használ, elérkeztünk odáig, amikor már csak a legnyersebb brutalitás szállhat szembe ezzel a dühödt szélvészszel, a pesti kártyaszenvedélylyel.

Fogjuk meg a dolgot egy kicsit rendőrileg. Az Országos Kaszinóba, ahol ez a skandalum történt, járatosak a belügyminisztérium nagyon előkelő urai is, akár mint tagok, akár mint vendégek. A legfőbb rendőri hatóságok ezt a társaskört kultiválják, maga a miniszterelnök áll a kaszinó igazgatótanácsának élén. Wekerle nem jár el a kaszinóba, ezt tudjuk, de azt is tudjuk, hogy nagyon sokan odajárnak a belügyminisztérium urai. És tudjuk azt, hogy ez a kaszinó tullépi a zárórát, tudjuk azt, hogy itt egy kártyaskandalum történt, amibe végül is belehalt egy katona, akit negyedfélévi háboru sem tudott megölni. Tudunk mindent, de a belügyminisztériumban is tudnak mindent, csak azt nem tudjuk, hogy a belügyminisztérium miért nem akar és miért nem tud rendet csinálni a kiváltságos kaszinóban.

Az a liberalizmus, amely egy öngyilkos mániát is ilyen mértékben tür el, már nem liberalizmus, hanem anarkia. És apropos . . . anarkia. Még csodálkoznak az urak, ha a szegény ember a marhahus kilójának huszonkét koronás árával viva élet-halálharcot, megvadul, amikor azt hallja, hogy vannak zöld asztalok, ahol háromszázezrek hevernek a kártya-talon mellett. Mindez azért van, mert az emberek sokat kerestek és mert a pénznek már semmi értéke nincs. Az ördögbe is, dehogy nincs értéke. Van értéke annak a számára, akinek nincs belőle és egy ország nemzetgazdaságát talán még sem lehet a kártyás ember százezrekkel játszadozó psyhológiája szerint intézni. Ami Pesten a kártyaasztalok körül történik, az a nyerészkedés és az arrogancia forradalma. Ezt türni nem lehet. A sokféle razzia után sor kell, hogy kerüljön végre a kártyaszobákra és azok förtelmes élősdijeire is. És ezt pedig nem azért mondjuk, mert éppen egy őrnagyot kergettek halálba. Számunkra éppen olyan undoritó az is, hogy egy husz éves fiut, egy bankpraktikánst kergettek sikkasztásba. És a legundoritóbb, hogy gazdátlan, céltalan, piszkos, terméketlen, meddő bankókból egész dombok hevernek a kaszinói asztalokon, mig a szegénység napokig kell, hogy ácsorogjon egy kis kölesért vagy szalonnáért.

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: —

Cím: Rendet!

Forrás: Pesti Napló

Ap 1918 IV 6.

(Hely) (Idő) (Köt. v. füz.)

Osztályozás

Tárgy 795,4

Hely

Idő "1918"

Kozp. nyomt. XX. cs. 23. sz.

Székesfővárosi házinyomda 1916.